

дия и на африканеца Матоса, че правителството ужъ мисляло да ги измами, разбунтували се и рѣшили сами да се удовлетворятъ съ разграбването на града Картагенъ. Въ тѣзи страшна опасностъ, правителството можало да имъ противопостави само около 10.000 национални картагенски и африкански войски, но началството надъ тѣхъ, вслѣдствие завистта и интригитѣ на нѣкои по видни картагенски родове, повѣрило не на Амилькара, а на Ханнона. Ханнонъ обаче дѣйствувалъ тѣй не искусно и несполучливо, щото бунтовниците наскоро обсадили града Картагенъ и къмъ тѣхъ се присъединили още и подвластнитѣ на картагенцитѣ африканци (ливиио-финикиянитѣ). Едва тогава, когато опасността достигнала вече до най-висока степенъ, началството надъ картагенската армия било повѣрено на Амилькара. Той веднага проявилъ всичкото си искусство, като съумѣлъ и успѣлъ да раздѣли съединенитѣ сили на бунтовниците и безпощадно почналъ да ги разбива и истрѣбва по части. За щастие, въ това му помагалъ и Иеронъ, сиракузския царь, който добръ разбиралъ, спорѣдъ думитѣ на Полибия, че Сиракуза ще може да пази независимостта си само до тогава, до когато между Римъ и Картагенъ ще има равновѣсие. Въ 237 г. Амилькаръ, съ прѣземанieto на Тунисъ, въ който Матосъ търсилъ послѣдне убѣжище и спасение, напълно довършилъ тѣзи опасна за Картагенъ война и съ това си спечелилъ славата на спасител на отечеството, благодарността на съотечественниците си и значително усилилъ влиянието си и това на своя родъ и привърженцитѣ си въ държавнитѣ работи.

Между туй Римъ по недостоеенъ начинъ се възползувалъ отъ стѣснителното и опасно вътрѣшно поло-

жение на Картагенъ. Наемниците му, които се намирали на островъ Сардиния, сжщо въстанали и — когато картагенцитѣ почнали да взематъ мѣрки за усмиренieto имъ — тѣ се обърнали къмъ Римъ съ молба да ги вземе подъ свое покровителство и защита. И Римъ не се засрамиръ да се съгласи на това, сжщо както въ 264 г. не се засрамиръ да вземе подъ защитата си мамертинскитѣ разбойници! Той обявилъ въоръжението на Картагенъ — за нарушение на мира и завладялъ за винаги Сардиния — а Картагенъ, и безъ това вече истощенъ, за да отклони една нова, невъзможна за него война, билъ принуденъ да се съгласи да заплати на Римъ още 1200 таланта! Тогава враждата на Картагенъ противъ Римъ се прѣобърнала вече въ непримирима ненавистъ и жажда за отмъщение, общи за цѣлия картагенски народъ и особено за Амилькара, рода и привърженцитѣ му. Тѣзи чувства порастнали до такава степенъ, щото за тѣхъ били пожертвувани всички основни правила на държавната политика, която за дълго време станала изражение на политиката на Амилькара Барка и неговъ родъ. Противната на тѣхъ партия на Ханнона, рода и привърженцитѣ му, сподѣляйки тѣзи чувства, не по малко ревностно се трудила обаче, за спазването мира съ Римъ. Впрочемъ и Амилькаръ, колкото и да желаялъ една нова война съ Римъ, обаче при високата си държавна мъдростъ, искалъ да я прѣдприеме само тогава, кагато достави на Картагенъ необходимитѣ за нея сили, сръдства и способности. Съ тѣзи цѣль той съставилъ и прѣдложилъ на Картагенското правителство за бѣлѣжителния планъ — да се възнагради Картагенъ за загубата на Сицилия, Сардиния, Корсика и другитѣ острови — съ *завоюванието на Испания*.